

Rolnummer 5677
Arrest nr. 92/2014 van 12 juni 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij artikel 6 van de wet van 19 januari 2012, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Hoei.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 19 juni 2013 in zake M.A. tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 26 juni 2013, heeft de Arbeidsrechtbank te Hoei de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij artikel 6 van de wet van 19 januari 2012, bestaande met de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, alsook met artikel 2, onder c), van de ‘ Opvangrichtlijn ’ 2003/9/EG van 27 januari 2003 ? ».

Memories zijn ingediend door :

- M.A., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Andrien, advocaat bij de balie te Luik;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. A. Detheux, advocaat bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 12 maart 2014 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 1 april 2014, na de partijen te hebben uitgenodigd, in een uiterlijk op 27 maart 2014 in te dienen aanvullende memorie, waarvan zij binnen dezelfde termijn een afschrift zouden uitwisselen, te antwoorden op de volgende vraag :

« Heeft het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag van M.A. een beslissing genomen met toepassing van artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 ‘ betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen ’ ? ».

M.A. en de Ministerraad hebben aanvullende memories ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 1 april 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. D. Andrien, voor M.A.;

. Mr. A. Van Vyve, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. A. Detheux, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 28 maart 2011 dient M.A., van Mauritaanse nationaliteit, een asielaanvraag in. Bij beslissing van 23 mei 2012 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem de vluchtelingenstatus te verlenen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 29 juni 2012 wordt een bevel om het grondgebied binnen een termijn van dertig dagen te verlaten gericht tot M.A. Bij een arrest van 24 september 2012 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de zaak op 4 juni 2012 met toepassing van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » aanhangig is gemaakt, de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 9 oktober 2012 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten gericht tot M.A. Bij beschikking van 8 november 2012, genomen met toepassing van artikel 20, § 2, derde lid, van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, verklaart de Raad van State het cassatieberoep dat op 18 oktober 2012 door M.A. tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 september 2012 is ingesteld, toelaatbaar. Bij een arrest van 21 februari 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot vernietiging en de vordering tot schorsing van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2012, ingesteld door M.A. op 18 juli 2012. Het cassatieberoep tegen dat arrest, dat op 8 maart 2013 is ingesteld, wordt bij beschikking van 21 maart 2013 toelaatbaar verklaard.

Op 7 maart 2013 had M.A. een tweede asielaanvraag ingediend. Op 19 maart 2013 had hij een beslissing ontvangen waarbij wordt geweigerd die aanvraag in overweging te nemen, alsook een bevel om het grondgebied uiterlijk op 26 maart 2013 te verlaten.

Het is in die context dat M.A. beweert dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoi op 7 maart 2013 heeft beslist om hem het voordeel van maatschappelijke dienstverlening dat hem sedert 10 januari 2012 door die instelling werd toegekend, te ontnemen. De Arbeidsrechtbank te Hoi, waarbij op 11 maart 2013 door M.A. een beroep is ingesteld tegen die beslissing tot intrekking, merkt op dat dat openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op 25 maart 2013 heeft beslist om vanaf 23 februari 2013 geen maatschappelijke dienstverlening meer toe te kennen aan M.A.

De Rechtbank stelt eveneens vast dat artikel 6 van de wet van 19 januari 2012 « tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers » in artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 « betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » de regel heeft opgeheven die de asielzoeker het recht op materiële hulp waarborgde gedurende het onderzoek, door de Raad van State, van een toelaatbaar verklaard cassatieberoep met betrekking tot een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij merkt bovendien op dat de arresten nrs. 43/98 en 57/2000 van het Hof, die betrekking hebben op de grondwettigheid van vroegere versies van artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 « betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn » en op de beperkingen in de tijd van het voordeel van maatschappelijke dienstverlening voor vreemdelingen die de erkenning van de vluchtelingenstatus hebben aangevraagd, geen betrekking hadden op de bij de Raad van State ingestelde cassatieberoepen. Zij beslist dan ook om aan het Hof de door M.A. gesuggereerde en hiervoor weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. M.A. merkt op dat de Raad van State bij een arrest van 11 juni 2013 het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 september 2012 nietig heeft verklaard. Hij beweert ook dat artikel 23 van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn » artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 « betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » heeft « hersteld ».

M.A., die vaststelt dat zijn recht op maatschappelijke dienstverlening in de verwijzingsbeslissing provisioneel wordt erkend vanaf de uitspraak ervan, voert aan dat het antwoord op de prejudiciële vraag belang blijft hebben voor de periode tussen de ingangsdatum van de intrekking van de maatschappelijke dienstverlening (23 februari 2013) en de uitspraak van het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Hoei (19 juni 2013).

A.2.1. M.A. is van mening dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

A.2.2. Hij merkt op dat het recht op materiële hulp, ingevolge de wijzigingen die bij artikel 6 van de wet van 19 januari 2012 « tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers » aan artikel 6, § 1, van de wet van 12 januari 2007 zijn aangebracht, wordt beëindigd vanaf het verstrijken van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het toelaatbaar verklaren van een cassatieberoep bij de Raad van State dat tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gericht, geen enkele weerslag op het recht op die hulp meer heeft.

A.2.3. M.A. zet uiteen dat het antwoord op de prejudiciële vraag kan worden geïnspireerd op de arresten nrs. 43/98 en 57/2000 van het Hof. Dienaangaande merkt hij op dat de oorspronkelijke versie van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 ervoor zorgde dat met die rechtspraak rekening werd gehouden en dat de wet van 15 september 2006 « tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen » een procedure van filtering van de cassatieberoepen heeft ingevoerd.

M.A. voert bovendien aan dat de in het geding zijnde bepaling strijdig is met zowel het « beginsel van non-refoulement » als de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 « tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ». Hij merkt op dat artikel 6 van de wet van 19 januari 2012 tijdens de parlementaire voorbereiding ervan werd verantwoord door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 « over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven », en preciseert dat die richtlijn geen verband houdt met de opvang van asielzoekers, geregeld bij de richtlijn 2003/9/EG. Hij stelt evenwel een verband vast tussen artikel 9, lid 1, onder a), van de richtlijn 2008/115/EG - dat het uitstel van verwijdering bij een mogelijke schending van het « beginsel van non-refoulement » oplegt - en artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat ook van toepassing zou zijn op de vreemdeling wiens aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus nog niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt.

Uit het voorgaande leidt M.A. af dat de in het geding zijnde bepaling een discriminerend verschil in behandeling invoert tussen twee categorieën van asielzoekers : enerzijds, diegenen die een hangend beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben ingesteld en, anderzijds, diegenen die tegen het arrest van die Raad een hangend beroep voor de Raad van State hebben ingesteld. Aan die tweede categorie zou het recht op maatschappelijke dienstverlening en het « recht op de daadwerkelijke uitoefening van een jurisdictioneel beroep » worden ontzegd. Hij is van mening dat zowel de evolutie van het aantal cassatieberoepen dat tussen 2007 en 2010 door de Raad van State toelaatbaar is verklaard als de behandelingstermijnen van die beroepen aangeven dat de betwiste discriminerende maatregel niet kan worden verantwoord door de wil om de « crisis in de opvang » van asielzoekers tegen te gaan. Hij is van mening dat het recht op maatschappelijke dienstverlening en het « recht op de daadwerkelijke uitoefening van een jurisdictioneel beroep » het « herstel », in 2013, van de vroegere versie van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 hebben verantwoord.

A.3. Volgens de Ministerraad dient de prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

In de eerste plaats merkt hij op dat artikel 23 van de wet van 8 mei 2013 de vroegere versie van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 niet heeft « hersteld ».

A.4.1. De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat de prejudiciële vraag moet worden « verworpen » in zoverre zij betrekking heeft op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Dienaangaande merkt hij op dat de categorieën van personen die met elkaar zouden moeten worden vergeleken, noch in de prejudiciële vraag, noch in de motieven van de verwijzingsbeslissing worden aangegeven. Hij brengt eveneens in herinnering dat artikel 191 van de Grondwet volgens het Hof niet kan worden geschonden door een wet die een verschil in behandeling tussen vreemdelingen invoert.

A.4.2. In ondergeschikte orde zet de Ministerraad uiteen dat de twee categorieën van vreemdelingen die voor de eerste maal in de memorie van M.A. zijn voorgesteld, zich niet in vergelijkbare situaties bevinden. Hij beklemtoont dat de asielzoeker die tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep heeft ingesteld dat bij de Raad van State toelaatbaar is verklaard, zijn rechten reeds heeft kunnen verdedigen voor het eerste administratieve rechtscollege en reeds recht op materiële hulp heeft gehad gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwijzend naar de arresten nrs. 21/2001 en 17/2002 van het Hof, voert de Ministerraad bovendien aan dat het voor de voornoemde asielzoeker nadelige verschil in behandeling wordt verantwoord door de bekommernis om proceduremisbruiken te voorkomen en te vermijden dat bij de Raad van State cassatieberoepen worden ingesteld die uitsluitend zijn ingegeven door de wil om het recht op materiële hulp te behouden. Dienaangaande merkt hij eveneens op dat de toelaatbaarheid van een dergelijk beroep binnen acht dagen na het instellen ervan moet worden onderzocht.

A.4.3. De Ministerraad voert eveneens aan dat het door M.A. bekritiseerde verschil in behandeling voortvloeit uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » en uit artikel 14 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, wetbepalingen die niet het voorwerp van de prejudiciële vraag uitmaken. Hij preciseert dat de wijzigingen die aan artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 zijn aangebracht, enkel het logische gevolg zijn van het ontbreken van een schorsende werking van het bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep, waarbij dat ontbreken van een schorsende werking aan de oorsprong van het bekritiseerde verschil in behandeling ligt.

De Ministerraad haalt bovendien het arrest nr. 43/2013 van het Hof van 21 maart 2013 aan en brengt in herinnering dat in het arrest nr. 194/2005 van 21 december 2005 het recht op maatschappelijke dienstverlening voor elke persoon die zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, is erkend.

Hij besluit daaruit dat de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

A.5. Volgens de Ministerraad is de in het geding zijnde bepaling ook bestaanbaar met artikel 23 van de Grondwet.

Dienaangaande merkt hij eerst op dat de asielzoeker, sedert de inwerkingtreding van de wijziging van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 bij de wet van 8 mei 2013, materiële hulp blijft genieten wanneer het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard, en dat een beschikking van toelaatbaarheid moet worden uitgesproken binnen acht dagen na het instellen van het beroep.

Hij voert vervolgens aan dat de in het geding zijnde bepaling voortvloeit uit de bekommernis om artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 aan te passen aan de wet van 8 juli 1976, aan de wet van 15 december 1980 en aan de richtlijn 2008/115/EG.

Hij merkt ten slotte op dat de in het geding zijnde bepaling het recht op materiële hulp enkel aan een erg beperkte categorie van asielzoekers ontnemt, namelijk aan diegenen die reeds tijdens het onderzoek van hun aanvraag materiële hulp hebben genoten en die reeds een juridictioneel beroep hebben kunnen instellen. Hij voegt daaraan toe dat die bepaling die asielzoekers niet verhindert die hulp opnieuw te genieten in geval van cassatie door de Raad van State en bij een verwijzing van het dossier naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of zelfs, sedert de inwerkingtreding van de wet van 8 mei 2013, vanaf de verklaring van toelaatbaarheid van het cassatieberoep. De Ministerraad beklemtoont eveneens dat de betrokken vreemdelingen, zelfs wanneer materiële hulp hun is ontzegd, het recht op dringende medische hulp behouden.

A.6. De Ministerraad zet eveneens uiteen dat de in het geding zijnde bepaling het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet aan de betrokken asielzoeker ontzegt.

Hij betwist de relevantie van een verwijzing naar het arrest nr. 43/98, omdat het dateert van vóór de belangrijke hervorming van de asielprocedure die uit de wet van 15 september 2006 « tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen » en uit de wet van 15 september 2006 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » voortvloeit. Hij brengt in herinnering dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deel uitmaakt van de verschillende instanties die de asielaanvraag hebben onderzocht die door de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde vreemdeling is ingediend, en dat die vreemdeling recht heeft op materiële hulp tijdens de voor dat rechtscollege gevoerde rechtspleging.

A.7. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de verwijzing in de prejudiciële vraag naar artikel 2, onder c), van de richtlijn 2003/9/EG niet relevant is, aangezien die bepaling enkel ertoe strekt de asielzoeker te definiëren.

Hij voegt eraan toe dat de omstandigheid dat het bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep geen einde maakt aan de onregelmatigheid van het verblijf die volgt uit het verstrijken van de termijn die is vastgesteld in het bevel om het grondgebied te verlaten, niet voortvloeit uit de in het geding zijnde bepaling maar uit de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG.

A.8.1. Op de door het Hof gestelde vraag antwoordt M.A. dat het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers, volgens het vreemdelingenregister, dat op 10 april 2013 door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei is geraadpleegd, geen beslissing op grond van artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 heeft genomen ingevolge het indienen van zijn tweede asielaanvraag.

A.8.2. Op dezelfde vraag antwoordt de Ministerraad dat het Agentschap met betrekking tot M.A. geen beslissing op grond van die wetsbepaling heeft genomen.

Hij voegt eraan toe dat het Agentschap op 16 december 2011 heeft beslist de verplichte plaats van inschrijving van M.A. op te heffen, hetgeen aan die laatste de mogelijkheid heeft geboden financiële maatschappelijke dienstverlening ten laste van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei te genieten. Hij merkt ook op dat het Agentschap, ingevolge de tweede asielaanvraag van M.A., op 7 maart 2013 met toepassing van artikel 11, § 3, laatste lid, van de wet van 12 januari 2007 heeft beslist om hem geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen wegens de voormelde beslissing van 16 december 2011 en wegens de door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei toegekende maatschappelijke dienstverlening.

- B -

B.1.1. Artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 « betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », zoals het luidde na de wijziging ervan bij artikel 161 van de wet van 30 december 2009 « houdende diverse bepalingen », bepaalde :

« § 1. Onverminderd de toepassing van artikel 4, tweede lid, van de huidige wet, geldt het voor elke asielzoeker vanaf de indiening van zijn asielaanvraag en is van kracht gedurende de hele asielprocedure, met inbegrip van de beroepsprocedure, ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen. Het recht op materiële hulp is eveneens van kracht tijdens de procedure van het administratieve cassatieberoep bij de Raad van State op grond van artikel 20, § 2, derde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Het recht op materiële hulp blijft behouden gedurende de termijnen voor het instellen van de in voorgaande lid bedoelde beroepsprocedures.

In het geval van een negatieve beslissing genomen na afloop van de asielprocedure, eindigt de materiële hulp :

1° na een termijn van vijf dagen die volgt op de datum waarop een beslissing van een van de organen, bedoeld in het eerste lid, definitief wordt en niet vatbaar voor beroep, als op dat moment de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstreken is;

2° de dag volgend op de dag waarop de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstrijkt als op de datum waarop een beslissing van de organen bedoeld in het eerste lid definitief wordt en niet vatbaar voor beroep, de uitvoeringstermijn om het grondgebied te verlaten nog niet verstreken is maar ten vroegste na een termijn van vijf dagen te rekenen vanaf de bovengenoemde beslissing.

Het recht op materiële hulp geldt ook voor de familieleden van de asielzoeker.

Het recht op de materiële hulp eindigt evenwel wanneer een beroep voor de Raad van State wordt ingediend tegen de beslissing van toekenning van de subsidiaire bescherming en van weigering van het vluchtelingenstatuut. Het recht op materiële hulp eindigt eveneens wanneer een machtiging tot verblijf wordt toegekend van meer dan drie maanden op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan een persoon van wie de asielprocedure of de procedure voor de Raad van State nog lopende is.

§ 2. Het recht op materiële hulp geldt eveneens voor de personen bedoeld in artikel 60 van deze wet ».

B.1.2. Artikel 6 van de wet van 19 januari 2012 « tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers » brengt verschillende wijzigingen in paragraaf 1 van de voormelde bepaling aan.

In het eerste lid van die paragraaf vervangt het « , tweede lid, » door « en artikel 35/2 » (artikel 6, *a*), van de wet van 19 januari 2012) en heft het de tekst op die volgt op de term « asielprocedure » (artikel 6, *b*), van dezelfde wet). Het heft eveneens het tweede lid op (artikel 6, *c*), van de wet van 19 januari 2012) en vervangt het derde lid - dat het tweede lid wordt - door de volgende zin :

« In het geval van een negatieve beslissing genomen na afloop van de asielprocedure, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstreken is » (artikel 6, *d*), van de wet van 19 januari 2012).

Ingevolge de wijziging ervan bij de wet van 19 januari 2012, bepaalde artikel 6, § 1, van de wet van 12 januari 2007 dus :

« Onverminderd de toepassing van artikel 4 en artikel 35/2 van de huidige wet, geldt het voor elke asielzoeker vanaf de indiening van zijn asielaanvraag en is van kracht gedurende de hele asielprocedure.

In het geval van een negatieve beslissing genomen na afloop van de asielprocedure, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstreken is.

Het recht op materiële hulp geldt ook voor de familieleden van de asielzoeker.

Het recht op de materiële hulp eindigt evenwel wanneer een beroep voor de Raad van State wordt ingediend tegen de beslissing van toekenning van de subsidiaire bescherming en van weigering van het vluchtelingenstatuut. Het recht op materiële hulp eindigt eveneens wanneer een machtiging tot verblijf wordt toegekend van meer dan drie maanden op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan een persoon van wie de asielprocedure of de procedure voor de Raad van State nog lopende is ».

B.1.3. Die bepaling werd later nog gewijzigd.

Artikel 5 van de wet van 22 april 2012 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging [en de verwijdering van vreemdelingen] en tot [wijziging] van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » voegt in het eerste lid een verwijzing naar artikel 4/1 van de wet van 12 januari 2007 toe.

Artikel 23 van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn » vult het tweede lid aan met de volgende zin :

« Het indienen van een cassatieberoep bij de Raad van State doet geen recht op materiële hulp ontstaan. Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ».

B.2. Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing en uit de bewoordingen van de prejudiciële vraag blijkt dat aan het Hof een vraag wordt gesteld over de grondwettigheid van artikel 6, *b*), van de wet van 19 januari 2012, in zoverre de in het geding zijnde bepaling, door de tweede zin van het in B.1.1 aangehaalde artikel 6, § 1, eerste lid, van de wet van 12 januari 2007 op te heffen, het recht op materiële hulp ontzegt aan de asielzoeker die bij de Raad van State een cassatieberoep heeft ingesteld dat tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gericht.

B.3. In de regel komt het het rechtscollege dat het Hof een vraag stelt, toe na te gaan of het antwoord op de prejudiciële vraag nuttig is om het aan het rechtscollege voorgelegde geschil te beslechten.

Slechts wanneer dat klaarblijkelijk niet het geval is, vermag het Hof te beslissen dat de vraag geen antwoord behoeft.

B.4.1. Artikel 3 van de wet van 12 januari 2007 bepaalt :

« Elke asielzoeker heeft recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Onder opvang wordt de materiële hulp verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt verstrekt door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ».

« Materiële hulp » en « maatschappelijke dienstverlening » zijn dus, in de zin van de wet van 12 januari 2007, twee verschillende vormen van « opvang » van een asielzoeker.

In de opbouw van titel III (« Toepassingsgebied ») van boek I (« Definities, algemene beginselen en toepassingsgebied ») van die wet wordt dat fundamentele onderscheid in herinnering gebracht : hoofdstuk I ervan heeft als opschrift « De materiële hulp », terwijl

hoofdstuk II ervan betrekking heeft op « Maatschappelijke dienstverlening verstrekt door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ».

B.4.2. Artikel 6 van de wet van 12 januari 2007, dat het begin vormt van hoofdstuk I van titel III van boek I van die wet, strekt ertoe de omstandigheden te bepalen waarin een asielzoeker « materiële hulp » geniet.

Die bepaling strekt dus geenszins ertoe de omstandigheden te beschrijven waarin die persoon recht heeft op « maatschappelijke dienstverlening » die ter uitvoering van de wet van 8 juli 1976 door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt verleend.

B.4.3. « Materiële hulp » in de zin van de wet van 12 januari 2007 is hulp die wordt verleend door het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers of door een « partner », met andere woorden een publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersoon die door en op kosten van dat Agentschap wordt belast met het verlenen van die hulp (artikel 2, 6°, in samenhang gelezen met artikel 2, 8° en 9°, van de wet van 12 januari 2007). « Materiële hulp » wordt verleend binnen een « opvangstructuur », met andere woorden een « collectieve of individuele structuur » die door het Agentschap of door een « partner » wordt beheerd (artikel 2, 6°, in samenhang gelezen met artikel 2, 10°, van dezelfde wet). Die hulp bestaat « met name [...] uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding » en « omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer » (artikel 2, 6°, in samenhang gelezen met artikel 2, 8°, van dezelfde wet).

B.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat, aangezien de in het geding zijnde bepaling, artikel 6, § 1, eerste lid, van de wet van 12 januari 2007 gedeeltelijk opheft, zij in de zin van de wet van 12 januari 2007 en als dusdanig vreemd is aan de maatschappelijke dienstverlening die ter uitvoering van de wet van 8 juli 1976 door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt toegekend.

B.5.1. Zowel uit de verwijzingsbeslissing als uit het dossier dat is overgezonden door het rechtscollege dat die beslissing heeft genomen, blijkt echter duidelijk dat het geschil dat

dat rechtscollege moet beslechten, betrekking heeft op de geldigheid van een beslissing tot intrekking van de maatschappelijke dienstverlening, die ter uitvoering van de wet van 8 juli 1976 door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is genomen, en bijgevolg op de vraag of de adressaat van die beslissing het recht heeft die maatschappelijke dienstverlening in de zin van de wet van 12 januari 2007 te genieten.

Dat geschil heeft geen betrekking op het recht van die persoon op « materiële hulp » in de zin van de wet van 12 januari 2007.

B.5.2.1. Zulks neemt niet weg dat artikel 57*ter*, derde lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 « betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn », ingevoegd bij artikel 11 van de wet van 19 januari 2012, bepaalt :

« De maatschappelijke dienstverlening is niet door het [openbaar] centrum [voor maatschappelijk welzijn] verschuldigd indien ten aanzien van een vreemdeling een beslissing is genomen overeenkomstig artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen ».

Zoals het was gewijzigd bij artikel 160 van de wet van 30 december 2009 en bij artikel 4 van de wet van 19 januari 2012, bepaalde artikel 4 van de wet van 12 januari 2007, vóór de vervanging van het eerste lid ervan bij artikel 22 van de wet van 8 mei 2013 :

« Het Agentschap kan beslissen dat de asielzoeker die een tweede asielaanvraag indient geen beroep kan doen op artikel 6, § 1, van deze wet, tijdens het onderzoek van de aanvraag, zolang het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken niet is doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met toepassing van artikel 51/10 van [de] wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dit middels een individueel gemotiveerde beslissing. Dit principe kan gelden voor elke nieuwe asielaanvraag.

Het Agentschap kan beslissen dat de asielzoeker geen beroep kan doen op de materiële hulp bedoeld in artikel 6, § 1, indien de asielzoeker de door de bevoegde instantie vastgestelde verblijfplaats weigert, niet benut of verlaat, zonder deze instantie hiervan op de hoogte te stellen, of zonder toestemming, indien de toestemming vereist is.

Wanneer de in het vorige lid bedoelde asielzoeker zich opnieuw aanmeldt, kan hij terug beroep doen op de materiële hulp bedoeld in artikel 6, § 1. In dat geval kan het Agentschap wel beslissen één van de maatregelen te nemen als voorzien in artikel 45, tweede lid, 1° tot 6°.

Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in de artikelen 24 en 25 van deze wet blijft echter gewaarborgd voor de asielzoekers bedoeld in dit artikel ».

B.5.2.2. In de in artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 beschreven omstandigheden kan een beslissing van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn met betrekking tot het recht op maatschappelijke dienstverlening in de zin van de wet van 8 juli 1976 dus indirect afhangen van de toepassing van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007.

Een beslissing van het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers is evenwel vereist.

B.5.2.3. Uit het antwoord van de partijen op de door het Hof gestelde vraag blijkt echter dat dat Agentschap met toepassing van artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 geen beslissing heeft genomen ten aanzien van de asielzoeker die aan de oorsprong ligt van het hangende geschil voor het rechtscollege dat aan het Hof een vraag stelt.

B.6. Het blijkt dus dat de in het geding zijnde bepaling niet van toepassing is op dat geschil.

Het antwoord op de gestelde prejudiciële vraag is dan ook klaarblijkelijk niet nuttig voor de oplossing van dat geschil.

B.7. De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 12 juni 2014.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels